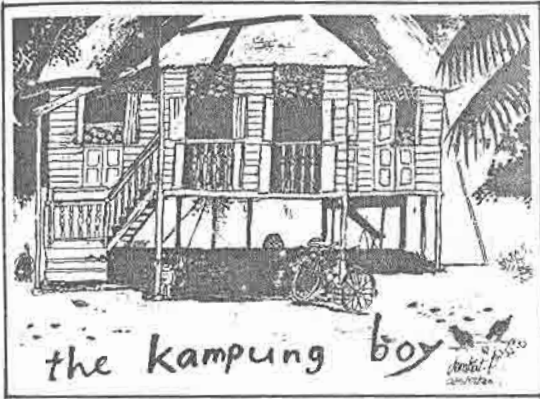

ลัต
ไอ้หนู
บ้านนอก

the kumpang boy

ตัดตอนเรียบเรียงเอามาจากหนังสือชื่อ LAT :

the Kumpang boy

จัดพิมพ์โดย BERITA PUBLISHING SDN. BHD

พิมพ์ที่ Sun U Book Co. Sdn., แห่งกัวลาลัมเปอร์

ฉบับพิมพ์ซ้ำครั้งที่สอง (1978)

บอกกันตามตรงนะครับ ในช่วงอายุผมสองสามขวบนั้น
จำความอะไรยังไม่ได้สักอย่างเดียว จนกระทั่งรู้ภาษาคุย
กับแม่รู้เรื่องนั้นแหละ จึงทราบว่า...ที่ผมเกิดก็คือ
บ้านนอก ตำบลที่อยู่ตรงใจกลางของแหล่งที่มีการขุดแร่
ดีบุกที่ใหญ่ที่สุดในโลก ในหุบเขาคินตา รัฐเปรัก
มาเลเซีย....

They dressed me in the finest clothings and put me in a hammock
in which I had never been before. I must have felt very comfortable.
Just as the hammock was swaying slowly, a group of the guests
began chanting the sacred lyrics of the "Marhaban" (saying about the Prophet.)

And so life began
with a mother's love...

Oh! How affectionately and tenderly
mum cared for me. Everyday she
would wrap up my whole body in
the swaddling clothes...

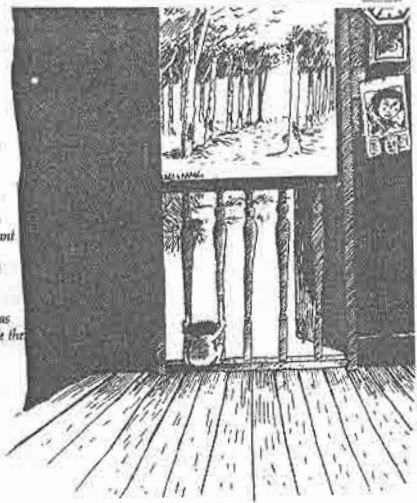

Then she'd stuff
me with porridge

สมัยยังเป็นเด็กเล็ก แม่ผมก็เฝ้าทูลนมกล่อมเกลา

อุ้มชูเลี้ยงดูป้อนข้าวป้อนน้ำอย่างดียิ่งละครับ

From the window in the front part of the house I could see a rubber estate.
 It was from the direction of this estate that a distant roaring sound came and never seemed to stop.
 It was the sound of a tin dredge, of course, about which I shall tell you more later in this book.
 I loved to look out of the window because that was the nearest I could get to the surroundings outside the house. I was not allowed to step out.

Sometimes I stuck my head out too far...

โตขึ้นมาสักหน่อย ผมชอบยืนกินลมชมวิวแถวหน้าต่างบ้าน เพราะตอนนั้นยังลงจากบ้านเองไม่ได้ และบางครั้ง.....

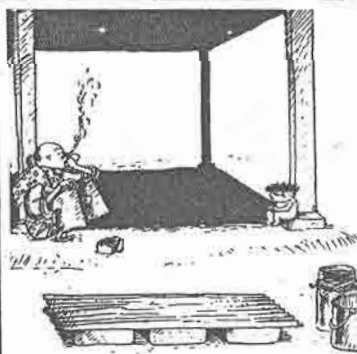
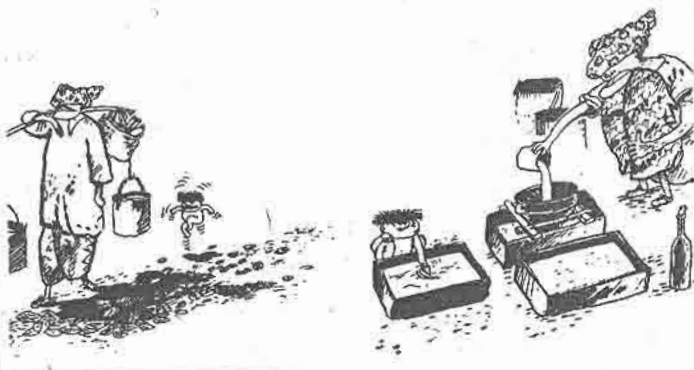
ก็เกิดเหตุการณ์ประหลาด เมื่อเวลาผมยืนตีระฆะตลอด ลูกกรงออกมาหลายๆ

พอตอนอายุได้สี่ขวบ ผมมีความสุขมากทุกครั้งที่ได้เห็น ป้าคหาคิดจาห์หาคอนดั๊งนำยางที่มีสีขาวเหมือนน้ำมัน กลับมาจากสวน ผมชอบเก็บไปช่วยเสมอทะเลศร์บ ที่แรก ป้าแอกจะเติมน้ำยา ใส่ลงไปในถาดน้ำยางที่มีสีขาวเหมือนน้ำมันไม่มีผิด

At the age of four... happiness was seeing aunt Khatijah, a rubber small-holder, coming back from her daily tapping late in the morning.

I always offered her a helping hand in processing the milk of the rubber tree. First, she'd add some liquid (later I discovered it was formic acid) into the latex and we'd stir it.

Then we'd wait for about 15 minutes or so for the latex to harden.

After that I'd help her flatten the coagulated rubber...

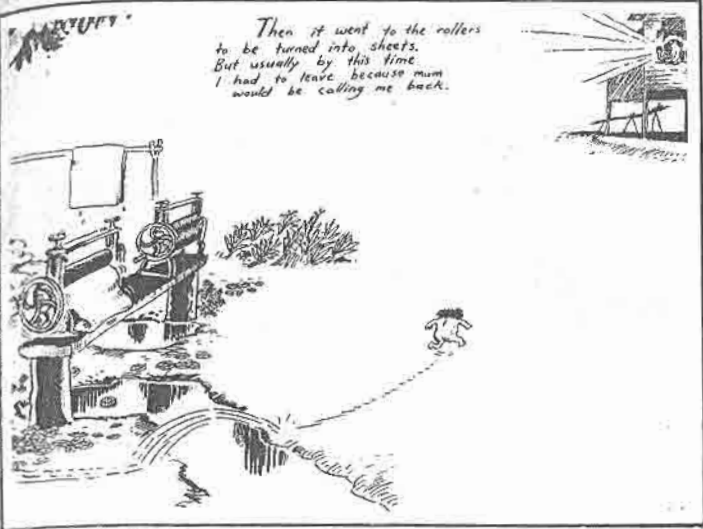
เราจะลงมือกันให้มันเข้าด้วยกัน

แล้วเราจะนั่งรอ แล้วขึ้นไปเหยียบยา ทำให้อย่างมันเป็น แผ่นบาง ๆ

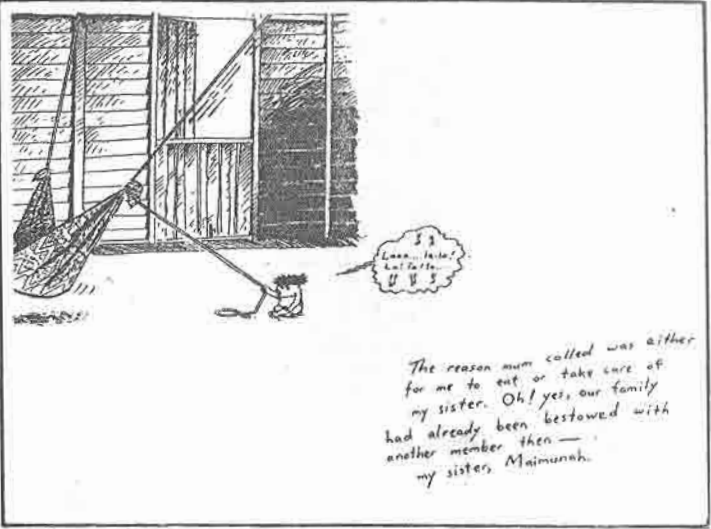
แล้วก็ท
 ก็.....
 เรือให้

มีอยู่ครั
 มันเหม
 ไร.....

พนี้

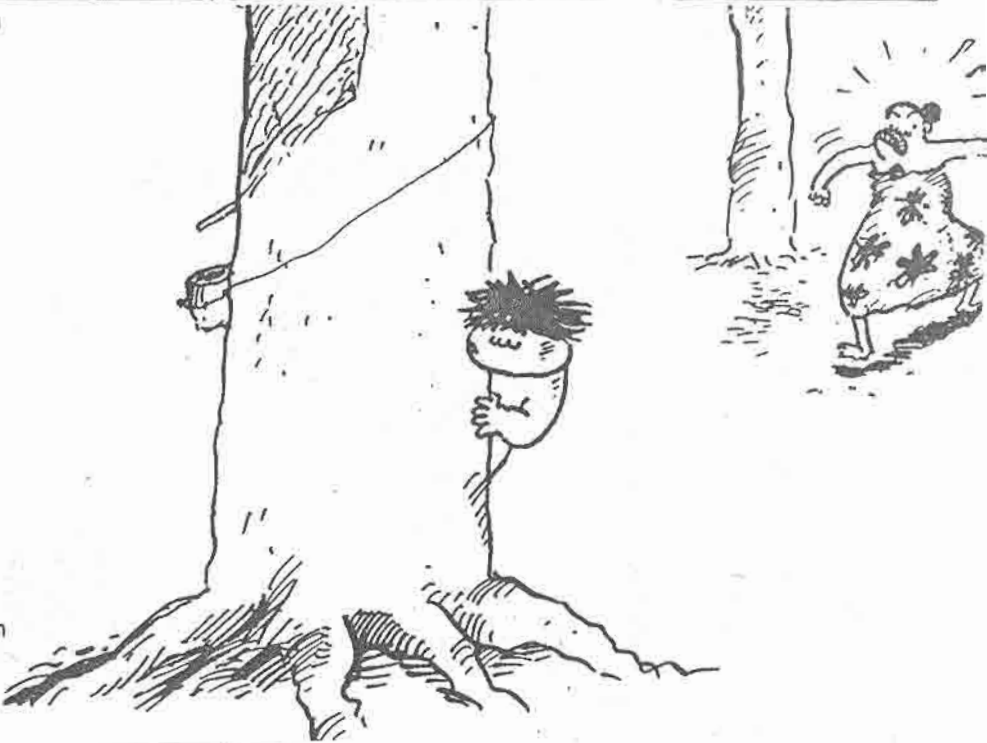
Then it went to the rollers to be turned into sheets. But usually by this time I had to leave because mum would be calling me back.

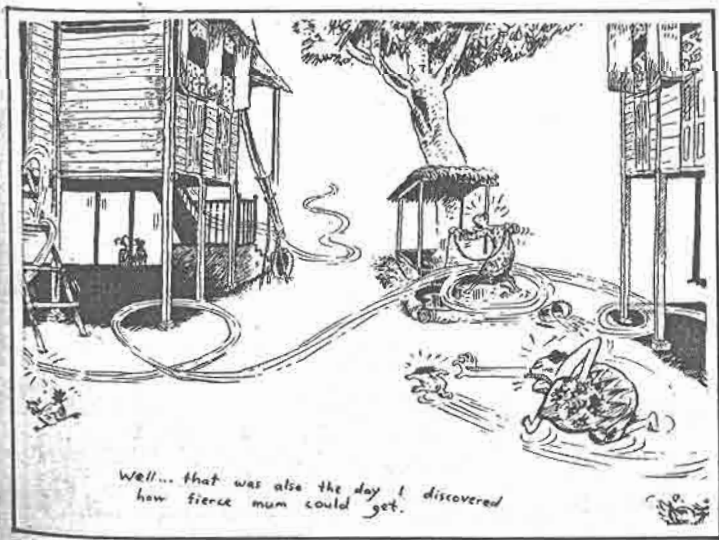
ทำไม...ทำไม...ทำไม...?

The reason mum called was either for me to eat or take care of my sister. Oh! yes, our family had already been bestowed with another member then — my sister, Maimunah.

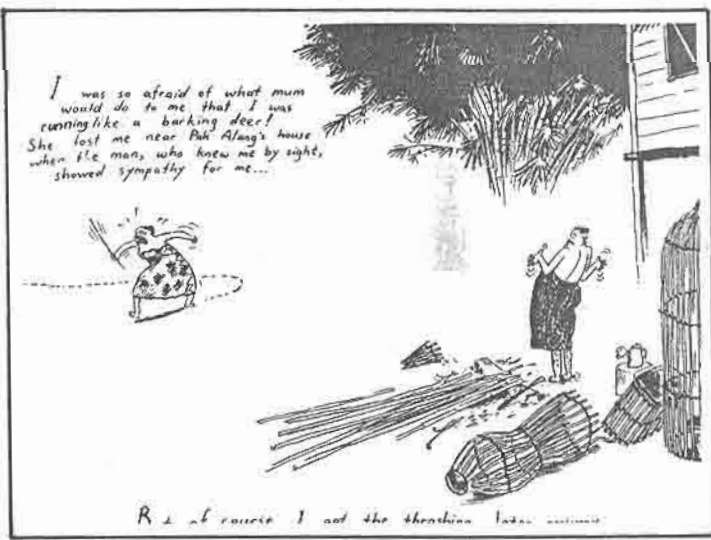
แต่ถ้าก็แทบทุกครั้งเหมือนกันทุกที พอใกล้จะเสร็จ แม่ผมก็...
เรียกให้กลับบ้านเพื่อดูแลน้อง

มีอยู่ครั้งหนึ่งผมหนีแม่ไปแอบดูเรือขุดแร่ ที่รูปร่างหน้าตามันเหมือนกับภูติผีปิศาจแยกเขี้ยวกาง และวันนี้ที่ผมต้องวิ่ง.....ป่าราบ

Well... that was also the day I discovered how fierce mum could get.

I was so afraid of what mum would do to me that I was running like a barking deer! She lost me near Pak Along's house when the man, who knew me by sight, showed sympathy for me...

R... of course I got the thornless tree...

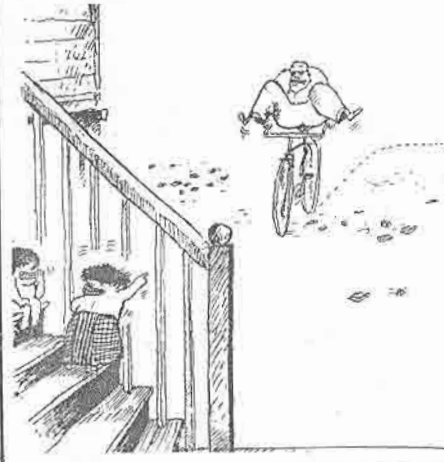
หนีไม่เร็วแม่

....ไปแอบซ่อนอยู่ในกรงคักปลาของปาด อลัง แต่ในที่สุดก็หนีรอดมาได้เร็วไม่แพ้

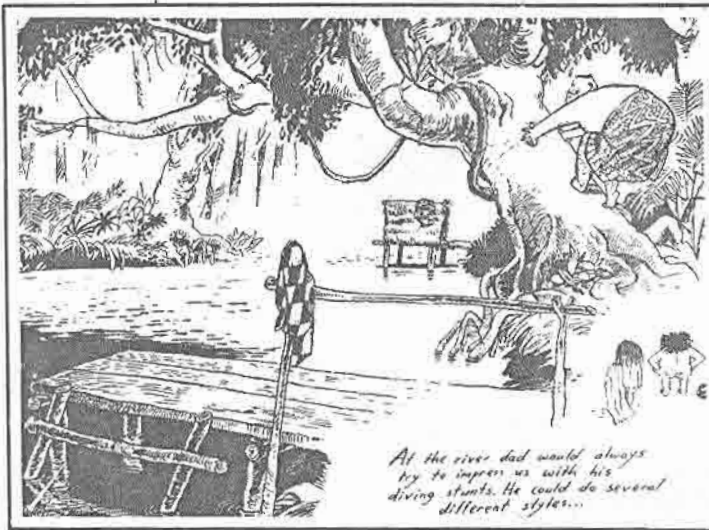

พ่อของผมไม่เหมือนแม่หรอก ผมและน้องรอดอยการ
กลับจากทำงานของพ่อในตอนบ่ายเสมอ พ่อเป็นเสมียน
ที่อำเภอ พ่อมักแสดงอะไรตลกๆ ให้เราได้ดูอยู่เรื่อย

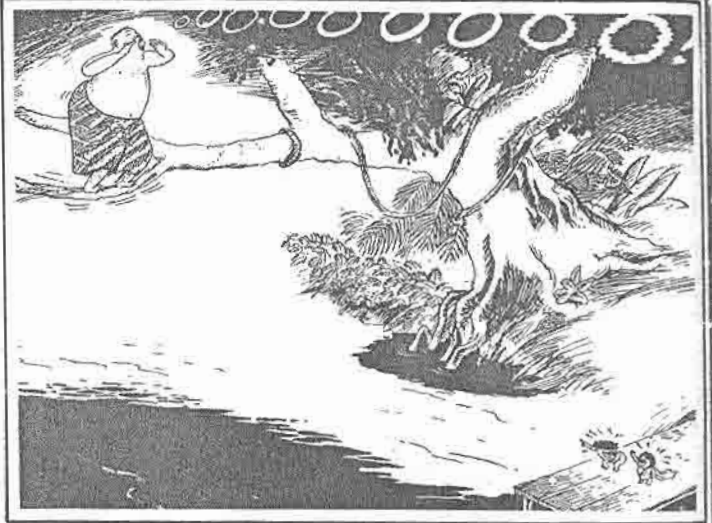
My father was different.
He was a funny fellow. My sister and I
would look forward to seeing him
coming back from work in the afternoon.
He was a government clerk in Batu Gajah.

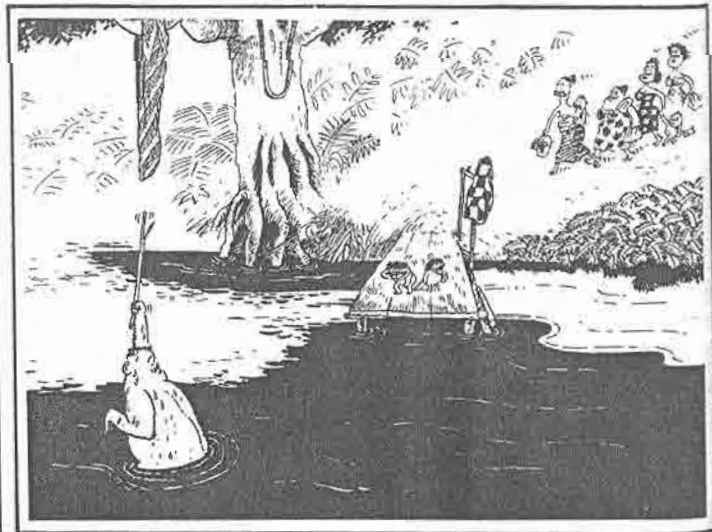
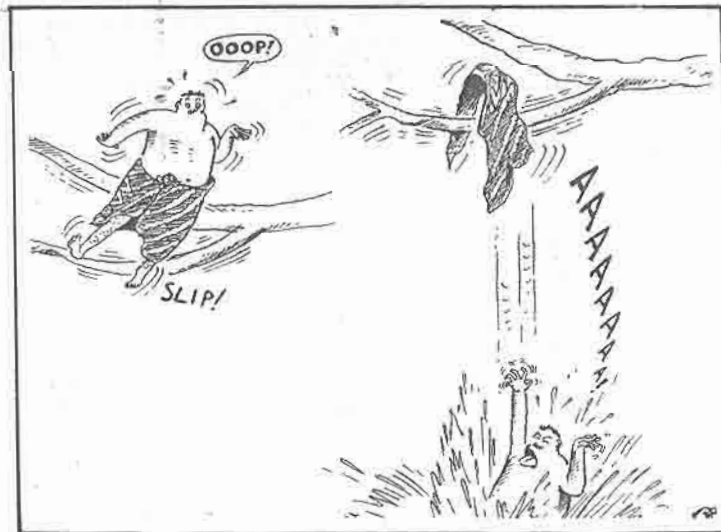
He was a big man.
This was what he'd do
first...

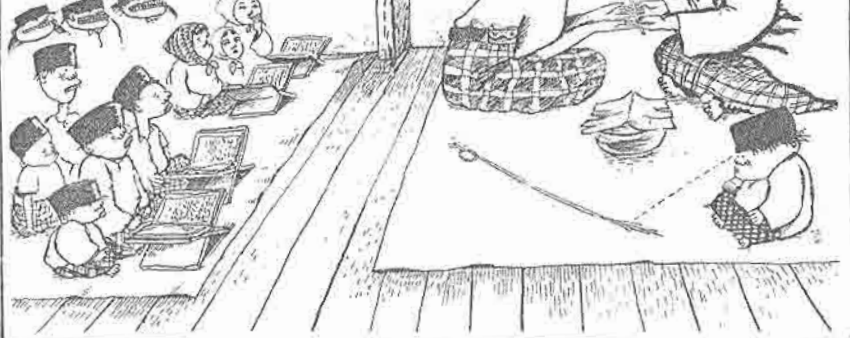
At the river dad would always
try to impress us with his
diving stunts. He could do several
different styles...

ใกล้พลบค่ำเป็นเวลาอาบน้ำพ่อจะพาเราไปที่แม่น้ำ แล้ว
ก็เกิดเรื่องอย่างที่เห็นนี่แหละ

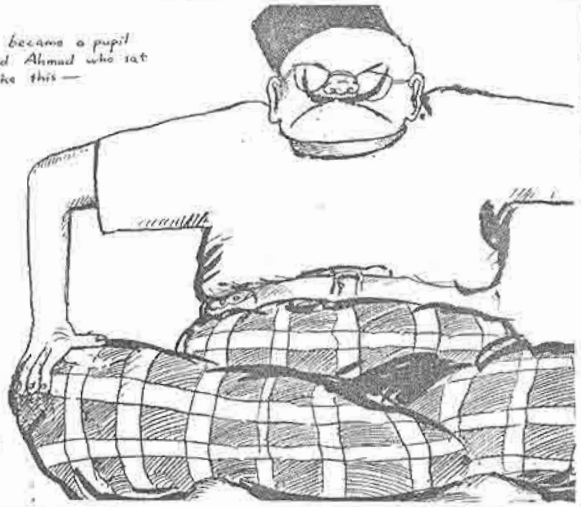
My enrolment in the class was made in the traditional way. I can still remember clearly what happened. Dad handed over to Tuan Syed a bowl of glutinous rice, a fee of \$1 and a small cane and then said: "Tuan, I am handing over my son to you in the hope that you'll teach him the Koran. Make him as if he is your own child... if he is stubborn or naughty don't hesitate to punish him with this cane — as long as it doesn't reach the extent of breaking any of his bones or blinding his eyes." Tuan Syed took the cane and nodded. Thus end the formality. But I noticed the teacher already had his own cane.

ผมยังมีอายุได้หกขวบ ก็ต้องเป็นภาระให้พ่อ ผมต้องถูกพาไปหา ดวนซาอิด อาหมัด ครูสอนอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน เด็ก ๆ รุ่นราวคราวเดียวกับผมจำเป็นต้องเริ่มต้นเรียน วิธีอ่านภาษาอาหรับ เพื่อที่เราจะอ่านคัมภีร์ได้

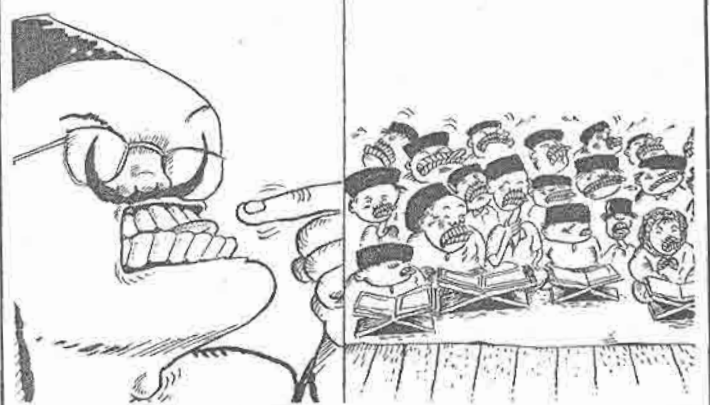
ผมยังจำได้ชัดเจน ในวันที่พ่อพาไปเข้าหาดวน และมีพิธีการปฏิบัติตามประเพณีของเรา พ่อยื่นข้าวและค่าธรรมเนียมให้ดวน....แล้วก็....แล้วก็พูดว่า "ผมนำเจ้าลูกชายคนนี้มามอบให้แก่ท่าน หวังว่าท่านจะกรุณาสอนให้มันอ่านอันกุรอานได้ โปรดถือว่าเป็นเหมือนลูกหลานของท่านนะครับ ถ้าหากมันดื้อดึงหรือเหลวไหลไม่ได้ความ ก็จงลงโทษมันด้วยไม้เรียวอันนี้ทันที ทำอย่างไรก็ทำเถอะครับ อย่าได้ลังเลเลย ขอแต่อย่าให้ถึงกับกระดูกกระเดียดหักหรือตาบอดเท่านั้น...." แต่ผมสังเกตเห็นว่า ความจริง ดวนก็มีไม้เรียวของตัวเองอยู่แล้ว

And so I became a pupil of Tuan Syed Ahmad who sat facing us like this —

Tuan Syed was very particular about pronunciation

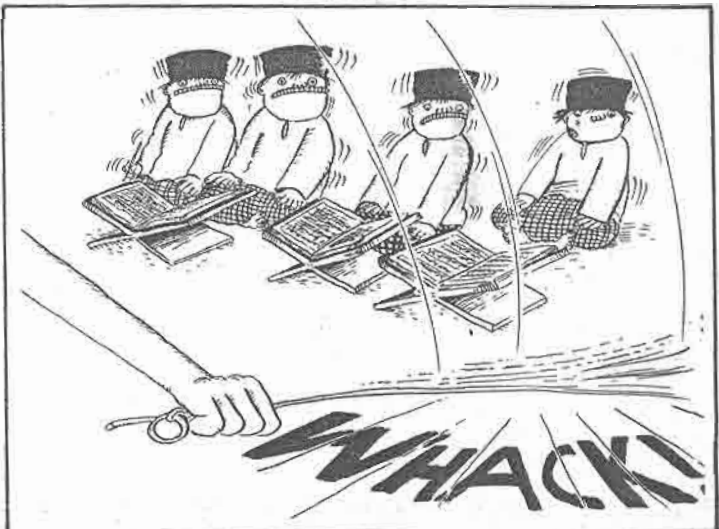
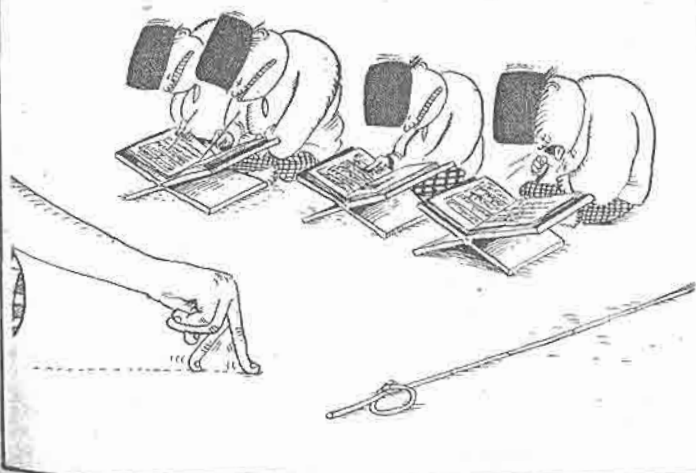
And we were supposed to pronounce exactly...as... the... Arabs do...

แล้วผมก็ได้เป็นนักเรียนของตวน แกจะนั่งตรงหน้าเราอย่างนี้

ตวนจะเคร่งครัดเรื่องการออกเสียงเป็นพิเศษ และถือว่าพวกเราทุกคนต้องทำให้ได้เหมือนคนอาหรับ

One thing I discovered about an afternoon class was you tend to get sleepy...

พอถึงตอนบ่ายพวกเรามากพากัน.....

แล้วผลก็คือ.....

(ยังมีต่อฉบับหน้า) ●